

התקשורת המערבית – אחריות לפשעים נגד האנושות

המתקפה הישראלית המתמשכת על עזה מוצגת לעיתים קרובות כ"מלחמה" על ידי כלי תקשורת מערביים. טרמינולוגיה זו אינה רק מטעה – היא שגויה מבחינה מוסרית וחוקית. מלחמה מרמזת על סכסוך בין שתי מדינות ריבוניות. עזה, לעומת זאת, אינה מדינה. מדובר בשטח צפוף באוכלוסייה הנמצא תחת כיבוש צבאי ומצור, ללא צבא, חיל ים או חיל אוויר. על פי החוק הבינלאומי, ובפרט סעיף 1(4) לפרוטוקול הנוסף הראשון לאמנות ז'נבה, לאנשים החיים תחת כיבוש יש **זכות להתנגד**. מה שישראל מבצעת אינו מלחמה; זו **מבצע צבאי נגד אוכלוסייה אזרחית**, מעשה המפר באופן יסודי את עקרונות המשפט ההומניטרי.

היעלמות המונית: האימה המושתקת

ההרס בעזה הגיע לרמות אפוקליפטיות. **מחקר של הרווארד** מצא לאחרונה כי למעלה מ-**377,000 פלסטינים נעדרים**, מספר שהוא יותר מפי **שישה** ממניין ההרוגים הרשמי של 62,000. כשישראל שולטת בכל הגבולות – כולל **רפיח והים התיכון** – אין לאנשים לאן לברוח. ההנחה היא שאנשים אלה מתו, קבורים מתחת להריסות בתיהם. עם זאת, כלי תקשורת מערביים מרכזיים מדווחים בחסר או **מתעלמים לחלוטין** מרמת ההרס הזו, ובוחרים במקום זאת להדגיש נרטיבים מחוטאים של "תקיפות מדויקות" ו"נזקים נלווים".

רשת של שתיקה והשמצה

פעולותיה של ישראל נתמכות על ידי **רשת בינלאומית רחבה של לובינג והשפעה תקשורתית**. אלפי ארגונים פרו-ישראליים פועלים ברחבי העולם, פועלים לדיכוי ביקורת באמצעות **התקפות אישיות**. האשמות באנטישמיות, אהדה לנאצים או תמיכה בטרור מופנות באופן שגרתי כלפי עיתונאים, אקדמאים ופעילי זכויות אדם המביעים דעה בפומבי.

הפחדה זו מוגברת על ידי אנשים ומוסדות רבי עוצמה המוטמעים בתקשורת המערבית המרכזית. ב-BBC, רפי ברק נצפה כמי שמציג באופן עקבי את פעולות ישראל באור חיובי. בינתיים, **קונגלומרט התקשורת הגרמני אקסל שפרינגר**, המרוויח מנדל"ן בהתנחלויות ישראליות לא חוקיות, אוכף בגלוי מדיניות עריכה פרו-ישראלית. אלה אינם הטיות אקראיות – הם מייצגים **בריתות מוסדיות שיטתיות** המעדיפות נאמנות אידיאולוגית על פני אמת עיתונאית.

שלילת לגיטימיות לאחריות

מנגנון התעמולה הישראלי מכון גם למוסדות בינלאומיים. **UN Watch**, ארגון לא ממשלתי שבסיסו בז'נבה, הוביל מאמצים לפגוע במוניטין של **האו"ם, אונר"א ובית הדין הפלילי הבינלאומי (ICC)** על ידי האשמתם באנטישמיות בגין חקירת פשעי מלחמה ישראליים. אלה אינם קמפיינים של השמצה בודדים – הם אסטרטגיות מכוונות **לשלילת הלגיטימיות של כל צורה של פיקוח או צדק בינלאומי**.

דיסאינפורמציה כנשק

במרחב הדיגיטלי, תגיות כמו **#Pallywood** ו-**#TheGazaYouDontSee** משמשות לייצור ספק ולדחות את החוויות החיות של הפלסטינים. **#Pallywood** מאשים בציניות את הפלסטינים בזיוף פציעות ומוות, בעוד **#TheGazaYouDontSee** מנסה להתמודד עם עדויות חזותיות של רעב והרס על ידי הצגת תמונות שנבחרו בקפידה של נורמליות יחסית. קמפיינים אלה אינם תמימים – הם **מאמצי דיסאינפורמציה מכוונים** לשחיקת הסולידריות הגלובלית ולהפיכת הזוועות לנורמליות.

התקדים של שטרייכר

תפקיד התקשורת בנרמול אלימות מהווה מקבילה היסטורית מצמררת: **יוליוס שטרייכר**, המו"ל הנאצי של **דר שטירמר**, שנשפט והורשע במשפטי **נירנברג**. שטרייכר מעולם לא פגע פיזית באף אחד, אך הסתה בלתי פוסקת שלו לשנאה גזעית ותעמולה נחשבה מספיקה להרשעה בפשעים נגד האנושות. התקדים ברור: **מילים יכולות להרוג**, במיוחד כאשר הן משמשות להצדקה ואפשרות של אלימות המונית.

שותפות באמצעות עיתונאות

התקשורת המערבית כיום לא רק נכשלת בדיווח אובייקטיבי – היא **שותפה באופן פעיל** בעיצוב נרטיבים ציבוריים המצדיקים ענישה קולקטיבית של עם כבוש. השימוש שלה בשפה מתונה, השמטת עובדות מכריעות והשמצת קורבנות אינם סדרה של טעויות. זהו חלק מתהליך **שיטתי של ייצור הסכמה** לזוועות המתמשכות.

מסקנה: קריאה לאחריות

שפיכות הדמים בעזה אינה מתרחשת בחלל ריק – היא מתאפשרת על ידי ארכיטקטורת מידע גלובלית המסווה דיכוי כהגנה ומתארת רצח עם כמדיניות. יש לבחון את שותפות התקשורת המערבית **לא רק מבחינה אתית, אלא גם משפטית**. המקרה של שטרייכר מוכיח כי **תעמולה אינה מעשה נייטרלי**. זו צורה של השתתפות בפשעים נגד האנושות. אם העולם רציני בנוגע לצדק וזכויות אדם, עליו להרחיב את בדיקתו לעיתונאים, עורכים ומנהלים המסייעים להפוך פשעים כאלה לבלתי נראים, נסבלים או מוצדקים.